

HAJNAL ÉVA

lépkedő

télhideg ténfereg
tajtékot kéreget
hamvadó alkonyon
holtában hentereg
házakon hósuba
hallgatag kerteken
hízik a tollruha

gyapjúszip csendeken
kántálom kergetem
hintálom életem
didergő énekem
hópuha hangjain
halkívú dallamon
bujkál a fájdalom

ébred a félelem
lépeget méreget
hófúttá felleget
életet elnyelő
fényfodrot temető
szélszívű szerető
hófátyol szemfedő

Vacogó

Csipkét tereget
az őszi bánat a fákra,
tócsát mereget
a szél a télikabátra.
Hárfák, hegedűk
hangja araszol az avaron.
Rétek szava szól,
szusszan a végzet, zakatol.
Reszket az erdő,
átutazóban a Nap már,
ágboga fázik,
foszlik a szürke ökörnyal.
Tél szava hallik,
félnek mind a zenészek,
Szívcsere kéne,
tavasszal tiszta az ének.

HAJNAL ÉVA

Didergő

Hótakaró alatt nyújtózik a csend,
hópihék röptével szállnak percei,
ágboga fázósan, tétován mereng,
elgémberedtek már vénült szárnyai.

Didereg a remény, megbúvik, látom,
minden moccanatlan, feljajdul a föld,
nyomokban megannyi megdermedt lábnyom,
minden élő lassan áruhákat ölt.

Bebagyulált estem morc, mosolytalan,
legrejtettebb álmom selymében repül,
kint a hóésésben kószál hontalan.

Csendem csendjeiddel együtt menekül.
Millió pihével égi táncot jár,
majd egy új tavaszban egymásra talál.